

NTFR 2015/2289 Onjuiste staffel van rechtbank voor vergoeding voor verschijnen bij hoorzitting waar meer bezwaren van dezelfde gemachtigde zijn behandeld

Gerechtshof Amsterdam 04 juni 2015, nr.14/00797

Belastingjaar/tijdvak	2013	 Brondocument
Trefwoorden	bijzondere omstandigheden, samenhang	
Wetsartikelen	Awb-art. 7:15 Awb-art. 8:75 BPB-art. 3	
Auteur	mr. I.R.J. Thijssen	
ECLI	ECLI:NL:GHAMS:2015:2678	

Samenvatting

In een bezwaarprocedure over vijftien WOZ-beschikkingen heeft een hoorzitting plaatsgevonden. Tijdens die hoorzitting zijn in 155 minuten de woningen waarop de vijftien beschikkingen zien volgtijdelijk besproken. Bij de uitspraak op bezwaar heeft de heffingsambtenaar de vergoeding voor het horen vastgesteld op € 30. In beroep heeft Rechtbank Noord-Holland de vergoeding voor het horen vastgesteld op € 243 (1 punt). Het hof vindt geen aanleiding tot een andere beslissing te komen dan de rechtbank. Een zuiver forfaitair bepaalde vergoeding is niet dermate disproportioneel dat aanleiding bestaat die vergoeding te matigen. Bij zijn oordeel laat het hof onder meer meewegen dat de woningen van elkaar verschillen en dat de zaken geen sterke inhoudelijke samenhang hadden, zodat de proceshandelingen geen uniform karakter hadden. Omdat beide partijen het hoger beroep als een proefprocedure zien, beoordeelt het hof ten overvloede de door de rechtbank gehanteerde staffel. Op grond van die staffel rekent de rechtbank voor de eerste 25 gegronde bezwaren een forfaitaire vergoeding van € 243 per bezwaar voor een op dezelfde kalenderdag gehouden hoorzitting, voor de volgende 25 gegronde bezwaren € 121,50 en voor de daaropvolgende 25 gegronde bezwaren € 60,75. Volgens het hof wordt met deze staffel onvoldoende rekening gehouden met de feiten en omstandigheden die een rol spelen bij de vraag of er sprake is van 'bijzondere bijzonderheden'. Daarnaast is de zuiver kwantitatieve benadering uit de staffel van de rechtbank niet in overeenstemming met het karakter van de 'bijzondere omstandigheden'-regeling als bedoeld in het Besluit proceskosten bestuursrecht. Het hoger beroep van de heffingsambtenaar is ongegrond. Ook het incidentele hoger beroep van belanghebbende, dat zich richt tegen de door de rechtbank toegepaste wegingsfactor van 0,5 bij de proceskostenveroordeling, is ongegrond. (Hoger beroep en incidenteel hoger beroep ongegrond.)

Commentaar

De hoogte van een proceskostenvergoeding voor het verschijnen van een gemachtigde bij een hoorzitting geeft regelmatig aanleiding tot geschillen, met name in die gevallen dat op één dag door één gemachtigde meerdere bezwaarschriften (van weliswaar verschillende belanghebbenden) worden besproken. Dat komt veelal voor bij bezwaarprocedures gericht tegen (te hoog vastgestelde) WOZ-waarden en waarbij de gemachtigde rechtsbijstand verleent op 'no-cure-no-pay-basis' en genoegen neemt met een (forfaitair) vast te stellen proceskostenvergoeding conform het Besluit proceskosten bestuursrecht (BPB). Hoofregel van (de Bijlage bij) het BPB is dat 1 punt (1 punt = € 243) wordt toegekend aan de proceshandeling 'verschijning hoorzitting'. Afwijking van deze hoofregel vindt plaats indien sprake is van samenhangende zaken (die worden ex art. 3, lid 1, BPB beschouwd als één zaak) of wanneer sprake is van bijzondere omstandigheden (ex art. 2, lid 3, BPB).

Met ingang van 1 januari 2015 is de in art. 3, lid 2, BPB opgenomen definitie van samenhangende zaken verruimd, in die zin dat sindsdien als samenhangende zaken worden aangemerkt: 'door een of meer belanghebbenden gemaakte bezwaren of ingestelde beroepen, die door het bestuursorgaan of de bestuursrechter gelijktijdig of nagenoeg gelijktijdig zijn behandeld, waarin rechtsbijstand als bedoeld in artikel 1, onder a, is verleend door dezelfde persoon dan wel door een of meer personen van hetzelfde samenwerkingsverband en van wie de werkzaamheden in elk van de zaken nagenoeg identiek konden zijn'. In het onderhavige geval – waarbij één gemachtigde in vijftien verschillende bezwaarprocedures achtereenvolgens is gehoord – was nog de oude samenhangregeling van toepassing, zodat de inspecteur de proceskostenvergoeding niet kon matigen op grond van deze nieuwe samenhangbepaling. De heffingsambtenaar van de gemeente Zandvoort merkte de volgtijdige behandeling van vijftien hoorzittingen evenwel aan als bijzondere omstandigheid in de zin van art. 2, lid 3, BPB om zodoende de kostenvergoeding te matigen tot € 30 per hoorzitting (in plaats van het forfaitaire bedrag van € 243).

Hof Amsterdam oordeelt echter dat in het onderhavige geval (nr. 14/00797) geen sprake is van bijzondere omstandigheden en er bijgevolg ook geen reden is om de forfaitaire vergoeding van € 243 per hoorgesprek te matigen. Daarbij acht het hof van belang het feit dat tijdens de hoorzitting een beperkt aantal (i.c. vijftien) woningen is besproken en dat zowel de woningen (qua ligging en objectkenmerken) als de in elke afzonderlijke procedure aangevoerde argumenten onderling van elkaar verschilden. De vaststelling dat geen sprake is van een sterke inhoudelijke samenhang tussen de verschillende procedures en de vaststelling dat de proceshandelingen geen uniform karakter hadden, brengen mee dat ook de nieuwe samenloopregeling van art. 3, lid 2, BPB geen matiging van de proceskostenvergoeding zou kunnen bewerkstelligen aangezien daarvoor noodzakelijk is dat 'de werkzaamheden in elk van de zaken nagenoeg identiek kon zijn'. Aan die laatste voorwaarde van de nieuwe samenloopregeling is in de onderhavige vijftien zaken dan ook niet voldaan, hetgeen het hof heeft geoordeeld in zijn uitspraak in een van de andere veertien zaken (zie nr. 14/00578, NTFR 2015/2290).

Aldus brengt ook toepassing van de nieuwe samenloopbepaling geen gevolgen teweeg voor gevallen zoals de onderhavige vijftien zaken, hoewel de vraag is of de nieuwe, strengere samenloopregeling überhaupt wel door het hof toegepast had kunnen worden voor bezwaarprocedures die vóór 1 januari 2015 zijn afgerond. Weliswaar heeft de wijziging van de samenloopregeling in het BPB onmiddellijke werking gekregen, maar de terugwerkende kracht die daarvan het gevolg kan zijn (in gevallen waarin het hof van oordeel is dat de rechtbank ten onrechte geen proceskostenvergoeding heeft vastgesteld) is slecht verenigbaar met het rechtszekerheidsbeginsel.

[1] Igor Thijssen is verbonden aan Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2015-2289>

Datum: 15-4-2016 10:38:47

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.